

artistică eficientă. Merg mai departe și afirm — în cunoștință de cauză — că ar fi mulți actori care ar vrea să rămână pe cont propriu la festival și după ce trupa lor a jucat. Nici altul, oare, să nu fie posibil, și asta numai pentru că teatrul respectiv vrea neapărat ca — profitând de ocazia festivalului — să mai bifeze câteva sarcini de plan? Este păcat de energie, de pasiunea cu care toți acești oameni vin la un festival, pentru ca să plece apoi, în anonim, ca niște rude sărace.

Și încă ceva foarte multe teatre — chiar printre cele organizatoare de festivaluri — au relații de schimb cu teatre din alte țări. De ce nu le invită la ele acasă tocmai în perioada festivalului (în afara concursului, se înțelege)? O deschidere internațională a acestor

festivaluri ar fi binevenită, în perfect acord cu spiritul general care animă viața noastră socială și spirituală. Și sper că nu sint utopic și la acest capitol.

Cît despre aspectul „tehnic”, să-i zicem, al organizării festivalurilor, un lucru mi se pare de remediat neapărat este vorba de componența juriilor. Ca fost membru în astfel de jurii, ca fost premiat de astfel de jurii, trebuie să afirm hotărît că nici o decizie, nici un premiu acordat de vreun juriu nu va avea cu adevărat valoare (morală, evident), atît timp cît acel juriu nu va fi format exclusiv din specialiști. Bîme — nu vreau să recad în utopie: măcar majoritatea (dacă se poate) membrilor săi să fie specialiști.

Anchetă realizată de Dinu KIVU

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

Redactorii revistei „Teatrul” se străduiesc să realizeze primele numere, de toamnă, ale revistei într-o ambianță plăcută, reconfortantă: sediul redacției este proaspăt zugrăvit, așa cum puteși vedea, dacă ne veți vizita. Și, dacă ne veți vizita (noi vă așteptăm cu plăcere), veți străbate holul de acces în redacție, adevărată operă de artă și adevărat spațiu de valoare istorică pentru presă, hol reconștit cu pricepere și migală prin grija tovarășului inginer Teodor Gornescu, director al întreprinderii „Luceafărul”, care ne găzduiește. ● Teatrul Dramatic din Baia Mare a prezentat în premieră două piese românești: Concurs de frumusețe de Tudor Popescu (regia: Ștefan Farkaș, scenografia: Ion Bădilă) și Valsul de la miezul nopții de Viorel Cacoveanu (regia: Radu Dinulescu, scenografia: Florin Harasim). Vor urma premierele pieselor Vlaicu Vodă de A. Davila (regia: Dan Alecsandrescu,

scenografia: T. Th. Ciupe) și Leonce și Lena de Georg Büchner (regia: Radu Dinulescu, scenografia: Florin Harasim). ● În Editura „Sport-Turism” a apărut volumul venerabilului artist al poporului Ion Finteșteanu De la clovnul citire. ● În cadrul celei de a 15-a ediții a festivalului „Cibinium”, Teatrul de Stat din Sibiu a prezentat două premiere: Camino Real de Tennessee Williams, la secția română, și Seceta de I. Stösser la secția germană. De asemenea, teatrul a organizat o dezbatere pe tema „De la literatură dramatică la spectacol. Limbaj specific, relații”. ● Anca Ovanez-Doroșenco și George Doroșenco, statornici colaboratori ai Teatrului „Mihai Eminescu”, au realizat, la acest început de stagiune, două spectacole pe scena botoșăneană: Timp în doi de D. R. Popescu și Titanic-vals de Tudor Mușatescu. ● Teatrul de

păpuși „Așchiuță” din Pitești a prezentat un spectacol de varietăți inspirat de „Muppets show”, intitulat Și de una; și de alta. Textul este semnat de Virgil Puicea și Alexe Marcovici, iar regia de Ion Cojar. ● La Teatrul german din Timișoara, după Valsul de la miezul nopții de Viorel Cacoveanu și Albă ca zăpada, dramatizare de Grete Gross și Johann Szekler, (ambele în regia lui Mihai Raicu), vor urma Căsătoria de Gogol (regia, Bogdan Ulmu) și Nora de Ibsen (regia, Mihai Raicu). ● Teatrul Dramatic din Brașov a deschis stagiunea cu A treia țeară de Marin Sorescu, în regia lui Florin Fătuțescu și scenografia lui Vittorio Hottier. Regizorul Mircea Marin și scenograful Mihai Mădescu pregătesc Troilus și Cresida de Shakespeare. Tot Mircea Marin pregătește, pentru Sala Studio, Aniversarea de Harold Pinter. ●

TEATRUL TINERETULUI DIN PIATRA NEAMȚ

JUCĂRII

Recital Marin Sorescu

O oază de baloane colorate, o scenă improvizată și o „cortină”, ca la orice serbare de grădiniță, la grupa mică sau mijlocie. Felite și băieței în șorțulețe sau pantalonași scurți, cu fundițe apretate și șosete trei-sferturi, se pregătesc să recite... Dar, iată, unele fetițe pot fi chiar mame, iar puștii, unii, au barbă și muștați, alții au încărunțit!

Apropiindu-se de Marin Sorescu prin Sorescu și învățînd de la el că „În orașelul copiilor / poți cel mai ușor / să schimbi lucrurile de la sensul lor. / Să miști orice munte / care prost stă, / nu ca în alte părți unde /, dacă muți un scaun te costă”, rigorozul Nicolae Scarlat și scenografa Nadina Scriba i-au mobilizat pe Eugenia Balaure Apostol, Eugen Apostol, Gheorghe Birău, Georgeta Cacevski, Paul Chiribuț, Dan Covrig, Viorica Hodel, Taliana Ionesei, Flo-

rin Măcelaru, Traian Pirlog, Liviu Timuș, Romeo Tudor la realizarea unui original microspectacol. S-a procedat la un soi de reducere la absurd, sensul compoziției tradiționale a fost inversat, maturii au trebuit să redevină copii, redîndu-li-se copilăria preț de un recital. Recital alcătuit din versuri nostime, aparent fără nici o noimă, înginate sau strigate de mititeii-actori-mari, care nu ostenesc în „a le inventa”, iar și iar, pînă la capăt cu un haz nebun timidității, șovăielile și teribilismele virstei prescolare. Paradoxul se infăptuiește, „regresia” — care poate fi urcare — în lumea celor mici potențează știuta capacitate a poetului de a conțina universul într-o picătură, de a semnifica, printr-un fapt divers, dialectica genului. Parodiind parabola, prelucrînd fabula și răsălmăcînd povestirea, respingînd deopotrivă entuziasmele facile și blazările timpurii, amăgiri și patetisme ridicole, aflînd, odată cu copiii, ce-i buna-credința și ce valoare are aspirația, adulții vor ajunge, poate, și ei, să înțeleagă în cele din urmă că: „Pe acest pămînt ce are formă de sferă toate trebuie să fie perfecte”!

Irina COROIU

telex-„teatrul“ ● telex-„teatrul“ ● telex-„teatrul“

În „România liberă” din 22 septembrie 1982, Mircea Iorgulescu, în însemnările sale critice, face o interesantă analiză a volumului Rezervația de zimbri, definindu-l drept „volum-spectacol” și descoperind elemente de teatralitate în poezia lui Adrian Păunescu. Constatate exact, credem. Dorim să publicăm și cel puțin una dintre piesele, anunțate, ale poetului. ● Teatrul maghiar din Timișoara a deschis stațiunea cu Ordinatorul de Paul Everac, în regia lui Cseresnyés Gyula și scenografia lui Dan H. Chinda. Colectivul teatrului mai repetă După pauză izbucnește războiul de Oldrich Danek. ● Am cerut, în repetate rânduri, secretarilor literari din teatre să ne trimită informații despre activitatea teatre-

lor lor. Fiecare plic primit la redacție ne bucură. Recent, ne-a bucurat să primim un plic de la secretariatul literar al Teatrului Municipal „Maria Filotti” din Brăila. Deschizîndu-l, însă, am văzut că plicul, adresat revistei, cuprindea o scrisoare care începe cu „Mult stimat coleg”, continuă cu propunerea de a reînnoa „o veche, frumoasă și utilă tradiție, trimițîndu-ne unii altora cite un afiș și cite un program al fiecărui nou spectacol” și se încheie cu rugămîntea de a împrumuta teatrului brăilean un afiș, un caiet-program și fotografii din spectacolul nostru cu Vlaicu Vodă de A. Davila. Inițiativa e demnă de prețuire. Dar, pe masa cărui secretar literar s-o afla scrisoarea adresată redacției noastre de Rodica Miletineanu și Miha-

ela Comșa, semnatarele scrisorii? ● La p. 83 din revista „Teatrul”, nr. 9 a.c., sub clișeu se va citi: „Zaharia Bârșan în rolul Vlaicu Vodă” și nu „Filă din elegantul program de turneu”, cum dintr-o eroare a apărut și care legendă aparține clișeului de la p. 85. ● Dintr-o regretabilă eroare, în ancheta „GONG '82-'83” din nr. 9/1982, în declarația tovarășei Elena Deleanu, directoarea Teatrului Giulești, a apărut un rînd din care reiese că respectivul teatru a inclus în repertoriu piesa „Fluturi, fluturi” de Aldo Nicolaj. După cum se poate constata, rîndul respectiv se regăsește și în declarația tovarășului Alexandru Dincă, directorul Teatrului Național din Craiova, unde îi era și locul.